

regnes f. Eks. den Sum, den ene af Ægtefællerne maatte have nedlagt i en Forretning — Industri — Lægepraksis — Jordlod etc. etc. saaledes, at Renterne — d. e. en paa det Sted og til den Tid almindelig Bankrente — af en saadan Formue (eller Sum Penge) ikke bør regnes til Vedkommendes personlige Kapitaliseringsværdi — men denne (den pers. Kapit.s Værdi) bør betragtes som den Sum, der er tilbage af vedkommende Forretnings — Jordbrugs — etc. Nettoyelse, naar Renterne af den indsatte Kapital er fradragne.

For Nemheds og Overskueligheds Skyld har jeg i Overensstemmelse med de her fremsatte Betragtninger formuleret Reglerne for Formuesforholdet mellem Ægtefæller paa følgende Maade:

1. Begge Ægtefæller skal ved Ægteskabets Indgaaelse gensidigt indestaa hinanden for deres personlige Kapitaliseringsværdi — saaledes at den Ægtefælle, der paa Grund af Ægteskabets Indgaaelse, eller senere paa Grund af ved Ægteskabet indtrufne Forhold, helt eller delvis giver Afkald paa at frugtbare sin personlige Kapitaliseringsværdi i Samfundets Tjeneste, i samme Grad faar denne erstattet af den anden Ægtefælle, 1. af dennes personlige Kapitaliseringsværdi, og slaar denne ikke til (se Paragr. 6), da 2. af Renterne af den erstatningspligtige Ægtefælles mulige Formue (se Paragr. 6).

2. Begge Ægtefæller har Særeje og Særraadighed, saavel over sin — efter den gensidige Erstatning paa begge Sider fremkomne — personlige Kapitaliseringsværdi, som over mulig Formue, samt over alt, hvad der maatte tilfalde Ægtefællerne af Arv, Gaver, Ydelser etc. i Ægteskabet.

3. Ægtefællerne skal bidrage til de fælles Udgifter i det samme Forhold, som der findes mellem deres personlige Kapitaliseringsværdi + Renterne af mulig Formue, samt mulig Tilvækst ved Arv, Ydelser etc.

4. Erstatningsgodtgørelsen for den ene Ægtefælles personlige Kapitaliseringsværdi skal, saa længe Ægteskabet bestaar, udgøre den samme Kvotient i Forhold til den Erstatningspligtiges personlige Kapitaliseringsværdi. — Det vil sige, at det samme Forhold, som der ved Ægteskabets Indgaaelse

findes at være mellem Ægtefællernes personlige Kapitaliseringsværdi, skal bestaa saa længe Ægteskabet ikke opløses. — Forholdet mellem Ægtefællernes mulige Formue kan derimod fluktuere.

Faar den Ægtefælle, der ved Ægteskabets Indgaaelse har opgivet sin Stilling, senere lønnet Arbejde, skal den Sum, det indbringer (maanedlig eller aarlig) lægges til den Erstatningssum, som Vedkommende oppebærer af sin Ægtefælle, og af den saaledes fremkomne Sum skal saa Ægtefælles forholdsvise Bidrag til de fælles Udgifter beregnes.

5. Er Forskellen i Ægtefællernes personlige Kapitaliseringsværdi — eller deres Formuesværdi stor, skal der for den mindst bemidlede sættes en Grænse nedad for dennes proportionelle Ydelser til de fælles Udgifter, saaledes at denne skal beholde en Sum urørlig, — der er tilstrækkelig til standsmæssig Paaklædning, samt til de til dens Stilling behørig personlige Udgifter.

6. Paa lignende Maade skal der trækkes en Grænse for den ene Ægtefælles Erstatningspligt af den andens personlige Kapitaliseringsværdi — saaledes at Erstatningspligten aldrig kan andrage over Halvdelen af den erstatningspligtige Ægtefælles personlige Kapitaliseringsværdi, hvis den Ægtefælle er uden Formue. I Tilfælde af Formue derimod, skal den resterende Del af Erstatningsgodtgørelsen ydes af Formuens Renter — hvortil dog aldrig kan forpligtes mere end Halvdelen af den Sum, Formuens Renter udgør. Er der endnu resterende Krav paa Erstatning, bortfalder dette.

Hvis den Ægtefælle, der endnu — efter at den anden Ægtefælle har ydet Halvdelen af sin egen personlige Kapitaliseringsværdi som Erstatningsgodtgørelse — har Krav paa videre Erstatning, selv ejer Formue; der er lig med eller større end den Erstatningspligtiges Formue, skal det resterende Krav om Erstatning bortfalde.

7. Har begge Ægtefællerne Formue, og opgiver ingen af dem sin personlige Kapitaliseringsværdi ved deres Indtræden i Ægteskabet, finder der selvsagt ingen Erstatningspligt af personlig Kapitaliseringsværdi Sted mellem Ægtefællerne.

8. Hvis der ene eller anden af Ægtefællerne omgaas saa letsindigt med sin Formue, eller vanrøgtet et Erhverv, hvorved Familien helt eller delvis faar sit Underhold, i en saadan Grad, at der er Udsigt til, at Familiens Levelfod eller dens hele Niveau derved vil blive forringet, har den anden Ægtefælle Ret til — i visse Tilfælde ogsaa Pligt til, at henvende sig til Overøvrigeden for at faa raadet Bod herpaa.

9. Overfor Tredjemand hefter Ægtefællerne i Forhold til deres Indtægter, ligesaavel naar det gælder det til Husførelsen nødvendige, som andre Forpligtelser, Ægtefællerne i Fællesskab og uden at bestemme en anden Proportion i dette Forhold, maatte indgaa.

10. Ved mulig Separation eller Skilsmisse lægges de samme Betragtninger til Grund for Bestemmelsen af Ægtefællernes gensidige Underholds- og Erstatningspligter — samt for Ægtefællernes Underholdspligter over for mulige Børn. I Sædeleshed maa der da tages Hensyn til, om den ene Ægtefælle ved at opgive en indbringende Stilling ved Ægteskabets Indgaaelse — eller paa Grund af Forhold, medførte af Ægteskabet — maaske senere ikke kan opnaa nogen lignende Stilling — og saaledes faktisk gennem Ægteskabet har faaet sin personlige Kapitaliseringsværdi forringet i større eller mindre Grad. I saa Tilfælde bør den anden Ægtefælle i Tilfælde af Skilsmisse — og under Separation — have en vis Erstatningspligt — der maa noget rette sig efter den Erstatningspligtiges økonomiske Forhold — overfor den saaledes stillede Ægtefælle. Erstatningsgodtgørelsens Størrelse maa tillige fastsættes med Hensyn til Størrelsen af det økonomiske Tab, den ene Ægtefælle paa denne Maade har paadraget sig ved Ægteskabet.

Det synes ogsaa rimeligt, at i Tilfælde af Separation eller Skilsmisse mulig Forringelse af Hustruens personlige Kapitaliseringsværdi, der maatte stamme fra Sygdomme paadragne ved Ægteskabet — eller de Forhold, der nødvendigvis fulgte af Ægteskabet — eller Svækkelse paa Grund af Moderskab i Ægteskabet, medførte en rimelig og ved Forholdene retfærdiggjort Erstatningspligt fra Mandens Side, for i